

האנגלי, לביקור בבעלו, נתבקש ע"י רבינו לפעול אצל הממשלה האנגלית, להפסקת הטרור של המרצחים הערביים נגד היהודים בא"י, וכן לנקיטת פעולה לשיפור מצבם של יהודי גרמניה, שהחלו כבר להתענות תחת שלטון הנאצים („שערים“, כ"ח תמוז תשט"ו, במאמרו של ר"ד אייזנברג, והוא מוסיף כי ר' סיני זינגר, מחשובי העסקנים בחצר בעלו, קצין אוסטרי לשעבר, שהתעלה ונמנה בין חשובי ה„יושבים“, ניהל את הפגישה, וראה גם בקונטרס האחרון לספר „כבוד מלכים“, ע' ר"ד).

בכתבה שנתפרסמה בשעתה בעתון „נייער מארגען לעמברגר טאגבלט“ מיום ה' תשרי תרצ"ז מסופר בארוכה על התכונה לקראת הביקור. בין היתר מסופר שם כי בשיחתם נידון מצבם הקשה של היהודים בעולם כולו, ורבינו התעניין במיוחד בשלומם של יהודי אר"י. הנסיך היווני הבטיח לו שממשלת המנדט עושה כל מה שביכלתה לדיכור הטרור באר"י, אך רבינו לא הסתפק בכך ותבע הימנו להוסיף ולהתעניין בדבר ולהפעיל השפעתו לשלום בארץ ישראל.

ט' שבט, יום עלייתו של רבינו לאר"י, אף נקבע כיומא דפגרא לחסידי בעלזא, וביום זה מתכנסים המוני החסידים בבתי המדרשים, די בכל אתר ואתר, לסעודת הודיה, בה מעלים את שרשרת הנסים שאפפה את האדמו"ר בהיותו בגולה הדוויה ועד ליציאתו מעמק הבכא ובואו לארץ ישראל. ביום זה אין אומרים תחנון בבתי המדרש של חסידי בעלזא, והם מבליים יחד תוך שירות ותשבחות.

סעודת ההודיה ביום זה נערכת עפ"י הוראת רבינו, בשנים האחרונות שלפני פטירתו. רבינו היה נוהג לחלק משקה למקורבים שנכנסו לחדרו, והם חלקוהו בין החסידים. בהזדמנות זו היה רבינו מספר לנוכחים, על הנסים שארעו לו בדרכו, והיה מסיים „רב"ה הגעתי לאר"י“.

בחיבה מיוחדת התייחס רבינו למלבושים המסורתיים של בני ירושלם, והר"י ליברמן מתאר כיצד הסתכל רבינו בחיבה על מלבושי א"י („קאפטן“), שהוא היה לבוש בו בשבת. באחת השבתות ניגש אליו רבינו, בידו הקדושה אחז בלבושו, הרהר רגע ואמר לו בשמחה: „שמעתי מאבא מארי ז"ל (מהר"ד) כי זקני ז"ל (מהר"י) אמר פעם: „ב"ה שאביו (הגה"ק רב שר שלום זצ"ל) לא הלך בשבת בבגדי לבן, שאלמלא הלך הוא, לא הייתי יכול לשנות“, ורבינו המשיך: „מששמעתי דברים אלה מפי אבא מארי ז"ל, איני יכול לשנות מלבושי, אבל אתה בודאי תוכל ללבוש מלבוש זה“ (בספרו „רבי עקיבא ותורתו“, ע' פ').

כאשר רבינו נסע לכותל המערבי, זמן קצר אחר שהגיע לארץ ישראל, בשנת תש"ד, ביום המיועד לנסיעה, היו ההכנות פלאי פלאים, וכולו היה אש להבה ממש. לאחר שטבל במקוה הקפיד מאד שאל יגע בו אף אחד, ובמשך כל הדרך עד הכותל חזר ובקש כמה פעמים שלא יגעו בו כלל, וסיפר הרבה סיפורים בשם אבותיו

הקדושים מא"י ומדכותל המערבי, ותוך הדברים סיפר ששמע מאביו מהרי"ד, „אני מכיר את הכותל המערבי עם כל הפיטשיבקעס" (על כל חלקיו ופרטיו), והוסיף כי „בפנים הכותל יש דלת אחת, שאין רואים אותה, וגם את הדלת הזו אני מכיר" (הגדת בעלזא, ע' רי"ז).

בהזדמנות זו סיפר רבינו על רב אחד שהצביע באזני זקנו מהר"י על דבריו של הרמ"ע מפאנו בפירושו „מדרש בחידוש" על הגדה של פסח בענין קריעת ים סוף, שהיו שם י"ב קרעים, קרע לכל שבט, ומקום הקרע עדיין ניכר, והפליא על שהמחבר כותב דברים כאלה, אולם מהר"י השיב לו „כשיהודי בא למקום הגס, ומברך בדחילו ורחימו, ובקדושה ובטהרה את הברכה „ברוך שעשה נסים לאבותינו", הוא רואה את הקרעים גם היום". רבינו, שסיפר דברים אלו, התלהב מאד ואמר: „זהו פלא שרואים עוד היום את הקרעים, וגם בירדן יש י"ב קרעים, וגם אותם רואים", וכשניסה מאן דהוא לשאול „וכי רבינו היה שם?", נראה רבינו כמופתע, והשיב: „אומרים כך, וגם בכנרת רואים את המקום, בו עובר הירדן, אומרים שרואים" (שם, בפתח השער).

לאחר שעלה לארץ שמח ביותר לקיים מצוות התלויות בארץ, ועובדה מופלאה מסופרת מפי נאמן ביתו, הרה"ח ר' ישראל קלפהולץ: בשנה הראשונה לעלייתו, מיד לאחר שרבינו השתכן בביתו אשר בתל אביב והבחין בחצר בגינה יפה ומטופחת, ואף עצים שתולים בה ומלבלבים, קרא לו רבינו והורה לו לקנות כל הכלים הדרושים לטיפול בגינה, כגון צנורות גומי להשקאת העצים והדשא, וכן להשגיח על הגינה, להשקותה.

כמעט בכל יום — מספר ר' ישראל — היה רבינו שואל אותי בפרוטרוט על הגינה, וכמה פעמים אף ירד לחצר להשגיח, אם העצים גדלים יפה, ואם הדשא יפה, וכך התעניין בכל פרט ופרט.

הדבר היה לפלא בעיני וכן בעיני כל באי ביתו ומקורביו — הוא מוסיף — איש קדוש כמותו, שאין לו שום שייכות לעולם הזה, וכל היממה הוא דבוק במחשבות קדושות, מנין לו זמן להתעניין בדברים כגון אלה?

משהבחין רבינו בפליאתו של ר' ישראל סיפר לו על הגינה שהיתה מקיפה את בית זקנו רבי יהושע בבעלז. באחד הימים קרא הלה לגנן וצוה לו להתקינה יפה והגנן עשה כמצותו, אך אחד מן החסידים שהדבר לא נראה בעיניו נכנס לגינה ופגע בכל מה שננטע הגנן. רבי יהושע קרא לו, להחסיד הזה, ושאל אותו על מה ולמה, אף הדגיש רצונו לטפח ליד ביתו גינה יפה, אך אותו החסיד התחצף כנגד רבו: „איני רוצה כי להרבי תהא גינה".

„לזקני היו בזה ענינים גבוהים" (כדבריו א' ראבישע זאך) — הוסיף רבינו להסביר.